

solgt, for Danmark har jo ikke fælles interesser med Storbritannien i spørgsmålet om stemmevægte, men Storbritannien ønsker noget at forhandle med på spørgsmålet om stemmevægte. Det kunne være et forlig med Frankrig og Tyskland om f.eks. det her.

Så jeg vil advare meget imod, at man tror, den hellige grav er vel forvaret på det her område. Der er desværre meget, der tyder på, at det går den gale vej under forhandlingerne. Det kan jo tænkes, at det kommer til at ligge et eller andet sted midt imellem det fransk-tyske meget vidtgående forslag, og det, vi kender i forvejen, som allerede er slemt nok.

En anden mulighed er, at man nøjes med at vedtage det hidtidige udkast, hvor personskatter så kan besluttes i EU ved enstemmighed, for så har man jo banet vejen for, at man i den næste traktat – hvor forhandlingerne jo kan forventes om nogle ganske få år, sandsynligvis omkring 2004 – går over til flertalsafgørelser på det her område, sådan som Frankrig og Tyskland kræver allerede på nuværende tidspunkt.

Så får vi at vide: Ja, men det er jo heller ikke suverænitetssafgivelse, så det skal befolkningen heller ikke spørges om, for i Nicetraktaten afgang vi jo suverænitetet på personskatteområdet, på de direkte skatter.

Sådan er salamimetoden jo på det her område. Først skriver man det slet ikke i Traktaten. Det er det, vi har i den nuværende Amsterdamtraktat: der står slet ikke direkte skatter eller personskatter i Traktaten.

Så begynder man at fifle med nogle vedtagelser på personskatteområdet alligevel, hvorefter man siger: Jamen det er jo med i Traktaten, for vi har jo gjort det. Det kan I jo bare se. Man vedtager jo allerede lystigt ting og sager på det område i EU. Det var ganske vist ikke meningen med Traktaten, og befolkningen er ganske vist aldrig blevet spurgt om det, men det har vi jo gjort, så ergo er det med i Traktaten, og ergo kan vi bare skrive ordet direkte skatter ind i Traktaten, for så er det jo heller ikke suverænitetssafgivelse.

Næste gang bliver det flertalsafgørelser. Flertalsafgørelser er jo heller ikke suverænitetssafgivelse. Bare fordi vi opgiver vetoretten og dermed fuldstændig kontrollen med, hvad der sker, er det heller ikke suverænitetssafgivelse. Der er ingenting, der kan opnå betegnelsen suverænitetssafgivelse.

Ved hjælp af denne salamiteknik kan man i løbet af en årrække tage et hvilket som helst om-

råde ind i Traktaten, som man ønsker, uden nogen sinde at spørge befolkningen.

Det er noget af det, som efter min opfattelse er det mest bedrøvelige ved den danske EU-debat. Hvis det var sådan, at tilhængerne af det projekt stod frem og sagde: Jamen vi vil gerne have den skatteunion. Og hvis de ville sige til befolkningen: Vi kæmper for en skatteunion, vi ønsker en skatteunion, det er en stor vision at lave en skatteunion – ja, så var det da en god demokratisk diskussion at få.

Hr. Knud Erik Hansen har nogle bud: Kunne man have nogle fornuftige elementer i en skatteunion? Jeg vil ikke engang udelukke det.

Men den demokratiske samtale i befolkningen om sådan et emne er jo fuldstændig umulig, fordi et flertal i denne her sal kun har én bemærkning, når sådan noget kommer til debat, nemlig at det hele ingenting har på sig. Der er ingenting i det, og der kommer aldrig noget i det, selv om alle uden for denne her sal ved, at der selvfølgelig er noget i det. Det er ikke for sjov skyld, at Frankrig og Tyskland står på hovedet for at få gennemført nye regler på det her område. Så selvfølgelig er der noget i det. Selvfølgelig er der nogle motiver til, at de store EU-lande og Europa-Kommissionen tromler løs omkring spørgsmålet om skatteunion og heller ikke overhovedet lægger skjul på det.

I de andre lande diskuterer man lystigt spørgsmålet om skatteunion. I Frankrig og Tyskland er det et offentligt debatteama, men i denne her sal eksisterer det ikke. Hvis man nævner ordet skatteunion, så farer flertalsordførerne forskrækkede op på talerstolen og forsikrer befolkningen om, at sådan noget eksisterer slet ikke. Det er noget, hr. Keld Albrechtsen har opfundet, får de at vide.

Jeg vil selvfølgelig arbejde lidt videre med, hvordan juraen i det her hænger sammen. Jeg kan jo se foran mig, at der kommer en meddelelse fra regeringen på et eller andet tidspunkt om, at der ikke er nogen suverænitetssafgivelse i det her, men det er jeg altså ikke overbevist om er rigtigt, for er det medholdeligt efter grundloven, at man sådan skivevis tager et område, som begynder med slet ikke at være i Traktaten, og som ender med at være der, og så på et tidspunkt endda med flertalsafgørelser. Det synes jeg ikke.

Jeg tror egentlig også, det vil være svært for nogle af flertalsordførerne her i salen at forklare det – uden for denne sal. Det tror jeg vil være ganske vanskeligt.